

Sygn. akt IX K 1037/16

WYROK ŁĄCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 marca 2017 r.

Sąd Rejonowy w Rybniku Wydział IX Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Bilecka - Pawlica

Protokolant: sekr.sądowy Lucyna Smoroń

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Rybniku Stanisława Świerdzy

po rozpoznaniu w dniu 30 marca 2017 r.

sprawy

J. S.

s. W. i E.

ur. (...) w J.

skazanego następującymi prawomocnymi wyrokami:

I. wyrokiem Sądu Rejonowego w Rybniku z dnia 06 grudnia 2007 r. w sprawie o sygn. akt III K 918/07 za czyn z art. 178a § 1 k.k. popełniony w dniu 05 lipca 2007 r. na karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lat oraz karę grzywny w wysokości 30 stawek dziennych z ustaleniem wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 10 zł, która to kara grzywny została wykonana w dniu 29 stycznia 2008 roku,

II. wyrokiem Sądu Rejonowego w Rybniku z dnia 29 lipca 2014 r. w sprawie o sygn. akt IX K 441/14 za czyn z art. 178a § 1 k.k. w zw. z art. 178a § 4 k.k. popełniony w dniu 21 marca 2014 r. na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lat oraz karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych z ustaleniem wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 20 zł, zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 1 roku, którą to karę pozbawienia wolności zarządzono do wykonania postanowieniem Sądu Rejonowego w Rybniku z dnia 4 kwietnia 2016 r.;

III. wyrokiem Sądu Rejonowego w Rybniku z dnia 10 listopada 2015 r. w sprawie o sygn. akt IX K 491/15 za czyn z art. 178a § 4 w zw. z art. 178a § 1 k.k. popełniony w dniu 10 czerwca 2015 r. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 3 lat,

IV. wyrokiem Sądu Rejonowego w Rybniku z dnia 14 stycznia 2016 r. w sprawie o sygn. akt IX K 612/15 za czyn z art. 178a § 4 k.k. w zw. z art. 178a § 1 k.k. popełniony w dniu 9 maja 2015 r. na karę 9 miesięcy pozbawienia wolności oraz za czyn z art. 244 k.k. popełniony w dniu 29 czerwca 2015 r. na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności, objętych następnie karą łączną 1 roku pozbawienia wolności oraz zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 5 lat, którą to karę pozbawienia wolności odbywa od 6 grudnia 2016 roku,

1. na mocy art. 85 § 1, 2, 3 k.k. oraz art. 86 § 1 i 4 k.k. w miejsce orzeczonych wobec skazanego **J. S.** wyrokiem Sądu Rejonowego w Rybniku z dnia 29 lipca 2014 r. w sprawie o sygn. akt IX K 441/14, wyrokiem Sądu Rejonowego w Rybniku z dnia 10 listopada 2015 r. w sprawie o sygn. akt IX K 491/15 oraz wyrokiem Sądu Rejonowego w Rybniku

z dnia 14 stycznia 2016 r. w sprawie o sygn. akt IX K 612/15 kar pozbawienia wolności wymierza mu karę łączną 1 (jednego) roku i 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

2. na mocy art. 90 § 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w miejsce orzeczonych wobec skazanego **J. S.** wyrokiem Sądu Rejonowego w Rybniku z dnia 29 lipca 2014 r. w sprawie o sygn. akt IX K 441/14, wyrokiem Sądu Rejonowego w Rybniku z dnia 10 listopada 2015 r. w sprawie o sygn. akt IX K 491/15 oraz wyrokiem Sądu Rejonowego w Rybniku z dnia 14 stycznia 2016 r. w sprawie o sygn. akt IX K 612/15 środków karnych w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych wymierza mu **łączny środek karny** w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 7 (siedmiu) lat;

3. na mocy art. 577 k.p.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zalicza skazanemu okres dotychczas odbytej kary pozbawienia wolności w sprawie o sygn. akt IX K 612/15 od dnia 6 grudnia 2016 r. do dnia 30 marca 2017 r.;

4. na mocy art. 577 k.p.k. na poczet orzeczonego łącznego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych zalicza okres odbytego środka karnego w sprawie IXK 441/14 od dnia 6 sierpnia 2014 roku do dnia 6 sierpnia 2015 roku,

5. na mocy art. 576 § 1 k.p.k. ustala, iż pozostałe rozstrzygnięcia zawarte w wyrokach objętych wyrokiem łącznym podlegają odrębnemu wykonaniu;

6. na mocy art. 572 k.p.k. umarza postępowanie o wydanie wyroku łącznego co do wyroku Sądu Rejonowego w Rybniku z dnia 6 grudnia 2007 r. w sprawie o sygn. akt III K 918/07;

7. na mocy art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia skazanego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Sędzia

Sygn. akt IX K 1037/16

UZASADNIENIE

J. S. skazany został następującymi wyrokami:

- Sądu Rejonowego w Rybniku z dnia 06 grudnia 2007 r. w sprawie o sygn. akt III K 918/07 za czyn z art. 178a § 1 k.k. popełniony w dniu 05 lipca 2007 r. na karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lat oraz karę grzywny w wysokości 30 stawek dziennych z ustaleniem wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 10 zł, która to kara grzywny została wykonana w dniu 29 stycznia 2008 roku,

- Sądu Rejonowego w Rybniku z dnia 29 lipca 2014 r. w sprawie o sygn. akt IX K 441/14 za czyn z art. 178a § 1 k.k. w zw. z art. 178a § 4 k.k. popełniony w dniu 21 marca 2014 r. na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lat oraz karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych z ustaleniem wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 20 zł, zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 1 roku, którą to karę pozbawienia wolności zarządził do wykonania postanowieniem Sądu Rejonowego w Rybniku z dnia 4 kwietnia 2016 r.;

- Sądu Rejonowego w Rybniku z dnia 10 listopada 2015 r. w sprawie o sygn. akt IX K 491/15 za czyn z art. 178a § 4 w zw. z art. 178a § 1 k.k. popełniony w dniu 10 czerwca 2015 r. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 3 lat,

- Sądu Rejonowego w Rybniku z dnia 14 stycznia 2016 r. w sprawie o sygn. akt IX K 612/15 za czyn z art. 178a § 4 k.k. w zw. z art. 178a § 1 k.k. popełniony w dniu 9 maja 2015 r. na karę 9 miesięcy pozbawienia wolności oraz za czyn z art. 244 k.k. popełniony w dniu 29 czerwca 2015 r. na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności, objętych następnie karą

łącznie 1 roku pozbawienia wolności oraz zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 5 lat, którą to karę pozbawienia wolności odbywa od 6 grudnia 2016 roku.

W dniu 7 grudnia 2016 r. do tut. Sądu wpłynęło pismo z Zakładu Karnego w R. informujące o zajęciu warunków do wydania wyroku łącznego w sprawach J. S. w zakresie skazań objętych wyrokami Sądu Rejonowego w Rybniku w sprawach IX K 612/15, IX K 491/15, IX K 441/14. Z urzędu przy orzekaniu uwzględniono wszystkie znane sądowi wyroki zapadłe wobec skazanego.

Z opinii Zakładu Karnego w H., gdzie obecnie skazany odbywa karę pozbawienia wolności, wynika, iż zachowanie J. S. podczas odbywania kary oceniono jako pozytywne. Odbywa on karę w systemie zwykłym. Nie sprawia problemów natury wychowawczej czy dyscyplinarnej. Nie był nagradzany regulaminowo ani karany dyscyplinarnie. Przestrzega regulaminu i porządku wewnętrznego jednostki penitencjarnej. W grupie osadzonych skazany funkcjonuje poprawnie, nie odnotowano sytuacji konfliktowych z jego udziałem. Nie jest uczestnikiem podkultury więziennej. Z uwagi na stan zdrowia nie jest zatrudniony, a czas wolny spędza na zajęciach własnych. Z żoną i dwójką dorosłych dzieci utrzymuje systematyczny kontakt w formie widzeń, rozmów telefonicznych i korespondencji. Prognoza penitencjarna jawi się wobec skazanego pozytywnie.

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Stosownie do treści art. 569 § 1 k.p.k. sąd wydaje wyrok łączny w stosunku do osoby prawomocnie skazanej wyrokami różnych sądów, gdy zachodzą warunki do orzeczenia kary łącznej określone w art. 85 k.k.

W niniejszej sprawie zaszła potrzeba rozważenia, który system prawa karnego materialnego należy stosować przy orzekaniu kary łącznej, bowiem dwa ostatnie wyroki skazujące, które zapadły wobec J. S. uprawomocniły się w dniach 27 stycznia 2016 roku i 28 stycznia 2016 roku, a, zgodnie z brzmieniem art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U z dnia 20 marca 2015 roku, poz. 396), przepisów dotyczących kary łącznej unormowanych w rozdziale IX kodeksu karnego w brzmieniu po 1 lipca 2015 roku nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, chyba że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy. Przepis art. 4 § 1 k.k. ustanawia zaś zasadę, zgodnie z którą jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna, niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową. Należy jednak stosować uprzednio obowiązującą regulację, jeżeli jest ona względniejsza dla sprawcy.

W niniejszej sprawie Sąd przyjął, że stosowanie kodeksu karnego w brzmieniu obowiązującym poprzednio, tj. przed dniem 1 lipca 2015 roku, nie jest względniejsze dla skazanego, a zatem należy stosować ustawę nową. W tym konkretnym wypadku zdecydował przede wszystkim fakt, iż dwa pierwsze wyroki skazujące, które zapadły wobec J. S., a mianowicie wyrok Sądu Rejonowego w Rybniku z dnia 6 grudnia 2007 roku wydany w sprawie III K 918/07 oraz wyrok Sądu Rejonowego w Rybniku z dnia 29 lipca 2014 roku, sygn. akt IX K 441/14, nie mogłyby zostać objęte węzłem kary łącznej, gdyby stosować przepis art. 85 k.k. w brzmieniu sprzed 1 lipca 2015 roku, bowiem czyny nimi objęte nie tworzyły zbiegu realnego z żadnym innym czynem objętym kolejnymi skazaniami, a mianowicie wyrokiem Sądu Rejonowego w Rybniku z dnia 10 listopada 2015 r. w sprawie o sygn. akt IX K 491/15 i wyrokiem Sądu Rejonowego w Rybniku z dnia 14 stycznia 2016 r., sygn. akt IX K 612/15. Nadto czyny objęte dwoma pierwszymi wyrokami nie tworzyły ze sobą zbiegu realnego. Zgodnie bowiem z treścią art. 85 k.k., w brzmieniu przed nowelizacją ustawy, sąd orzeka karę łączną, jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu. Potrzeba wydania wyroku łącznego zachodzi zatem wówczas, gdy sprawca przed datą pierwszego wyroku skazującego popełnił co najmniej dwa przestępstwa, ale z różnego rodzaju przyczyn, nie został za nie skazany jednym wyrokiem, lecz wieloma wyrokami. Rodzi to zatem konieczność takiego łączenia kar orzeczonych za poszczególne przestępstwa w wyroku łącznym, jakie miałyby miejsce, gdyby sprawy o te przestępstwa były rozpoznawane w jednym postępowaniu, a więc łączenia je w taki sposób, w jaki zostałyby połączone w pierwszym wyroku skazującym. Odnośnie rozumienia wskazanego w art. 85 k.k. zwrotu „zanim zapadł pierwszy wyrok skazujący”,

Sąd w pełni podziela wyrażony w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 25 lutego 2005 r. (I KZP 36/04) pogląd, iż zawarty w art. 85 k.k. zwrot „zanim zapadł pierwszy wyrok” odnosić należy do pierwszego chronologicznie wyroku, który zapadł przed popełnieniem przez sprawcę kolejnych przestępstw, a nie do pierwszego wyroku stwarzającego możliwość orzeczenia kary łącznej, który dawałby podstawę do przyjęcia konfiguracji najkorzystniejszej dla skazanego.

W niniejszej sprawie, przy zastosowaniu reżimu prawnego obowiązującego przed dniem 1 lipca 2015 roku, jedynie dwa ostatnie z wyżej wskazanych wyroków podlegałyby zatem objęciu wyrokiem łącznym (IX K 612/15 i IX K 491/15), a w zakresie dwóch pierwszych wyroków (III K 918/07 i IX K 441/14) postępowanie należałoby umorzyć z uwagi na brak przesłanek z art. 85 k.k., co niewątpliwie jest sytuacją mniej korzystną dla skazanego, zwłaszcza że w sprawie o sygn. akt IX 441/14 postanowieniem z dnia 4 kwietnia 2016 roku, sygn. III 1 Ko 748/16, zarządzono skazanemu wykonanie kary 4 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej w tejże sprawie. Tym samym skazany, oprócz kary orzeczonej wyrokiem łącznym, miałby do wykonania również ww. karę 4 miesięcy pozbawienia wolności. W przypadku orzekania kary łącznej przy zastosowaniu przepisów sprzed 1 lipca 2015 roku, wymiar tejże kary łącznej pozbawienia wolności musiałby się zawierać w granicach 9 miesięcy (najsurowsza kara z podlegających łączeniu kar z wyroków IX K 612/15 i IX K 491/15) – 18 miesięcy (suma kar z dwóch ww. wyroków), a wykonania tej kary nie można by zawiesić, albowiem art. 89 § 1 k.k. w brzmieniu sprzed 1 lipca 2015 roku przyznawał sądowi kompetencję do zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności w razie skazania za zbiegające się przestępstwa na kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem i bez warunkowego zawieszenia ich wykonania, tymczasem w niniejszej sprawie, w obu wyrokach podlegających łączeniu, orzeczono wobec skazanego kary pozbawienia wolności bez warunkowego ich zawieszenia. W połączeniu z karą 4 miesięcy pozbawienia wolności ze sprawy IX K 441/14, skazany miałby zatem łącznie do odbycia karę pozbawienia wolności w granicach między 1 rokiem i 1 miesiącem a 1 rokiem i 10 miesiącami.

Z kolei według obecnego reżimu prawnego sąd orzeka karę łączną jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu (por. art. 85 § 1 k.k.). Obecne brzmienie art. 85 § 2 k.k. ustanawia zaś zasadę łączenia kar podlegających wykonaniu, z zastrzeżeniem art. 89 k.k. W niniejszym przypadku są to kary pozbawienia wolności orzeczone trzema ostatnimi wyrokami Sądu Rejonowego w Rybniku: z dnia 29 lipca 2014 r. w sprawie o sygn. akt IX K 441/14 (kara 4 miesięcy pozbawienia wolności, którą skazany ma odbywać od 4 czerwca 2018 roku do 2 października 2018 roku), z dnia 10 listopada 2015 r. w sprawie o sygn. akt IX K 491/15 (kara 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą skazany ma odbywać od 6 grudnia 2017 roku do 4 czerwca 2018 roku) oraz z dnia 14 stycznia 2016 r. w sprawie o sygn. akt IX K 612/15 (kara łączna 1 roku pozbawienia wolności, którą skazany odbywa od 6 grudnia 2016 roku do 6 grudnia 2017 roku). Jednocześnie skazany nie popełnił żadnego przestępstwa objętego wyrokami w sprawach IX K 441/14 i IX K 491/15 w czasie odbywania kary orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Rybniku w sprawie IX K 612/15. Nie podlega natomiast wykonaniu orzeczona wyrokiem Sądu Rejonowego w Rybniku z dnia 6 grudnia 2007 r., sygn. akt III K 918/07, kara 1 roku pozbawienia wolności, której wykonanie zawieszono na okres próby wynoszący 3 lata, albowiem upłynął już ten okres i 6-miesięczny okres umożliwiający zarządzenie wykonania tejże kary, a zatem nie można uznać tej kary za podlegającą wykonaniu.

Granice wymiaru kary łącznej obowiązujące przy wymiarze kary łącznej określa nadal przepis art. 86 § 1 k.k., co oznacza, iż kara łączna wymierzona skazanemu na podstawie obecnie obowiązujących przepisów mogła być orzeczona w granicach od 1 roku pozbawienia wolności (najwyższa z kar wymierzonych – kara łączna 1 roku ze sprawy IX K 612/15 – obecnie kary łączne podlegają łączeniu) do 1 roku i 10 miesięcy (suma wszystkich kar z trzech podlegających łączeniu wyroków). Należy przy tym zauważyć, że, podobnie jak w przypadku stosowania przepisów obowiązujących przed dniem 1 lipca 2015 roku, również obecnie wykonania tej kary nie można by zawiesić, również z tej przyczyny, że J. S., popełniając kolejne przestępstwa, był już skazany na karę pozbawienia wolności (por. art. 89 § 1 k.k.).

Reasumując, według reżimu sprzed 1 lipca 2015 r. skazany miałby do odbycia karę pozbawienia wolności z trzech ostatnich wyroków w granicach 1 rok i 1 miesiąc – 1 rok i 10 miesięcy, natomiast według obecnych przepisów można wobec niego orzec karę łączną w wymiarze 1 rok – 1 rok i 10 miesięcy. Oznacza to, że obecny reżim prawny jest pod względem wymiaru kary za przestępstwa z 3 ostatnich wyroków względniejszy niż przepisy obowiązujące przed dniem 1 lipca 2015 roku.

Analogiczna sytuacja jak w przypadku kary ma miejsce również w przypadku orzeczonego wobec skazanego J. S. środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów. W myśl bowiem art. 90 § 2 k.k. (w brzmieniu zarówno obecnym, jak i sprzed 1 lipca 2015 roku) w razie orzeczenia za zbiegające się przestępstwa pozbawienia praw publicznych, zakazów lub obowiązku tego samego rodzaju, sąd stosuje odpowiednio przepisy o karze łącznej. W przypadku zaś zastosowania art. 4 k.k. i orzekania na podstawie dawnych przepisów, skutkującego objęciem węzłem kary łącznej jedynie dwóch ostatnich spraw (IX K 612/15 i IX K 491/15), wobec skazanego, oprócz łącznego środka karnego z ww. dwóch spraw, byłby wykonywany nadto środek karny ze sprawy IX K 441/14 w wymiarze 1 roku. W połączeniu więc z łącznym środkiem karnym z obu spraw, w granicach 5 lat (najsurowszy zakaz ze sprawy IX K 612/15) - 8 lat (suma zakazów z obu spraw), skazany miałby do wykonania środek karny z trzech ostatnich spraw w granicach 6 - 9 lat. Tymczasem przy zastosowaniu obecnie obowiązujących przepisów wobec skazanego można było orzec z tych trzech spraw łączny środek karny w granicach 5 – 9 lat.

Reasumując, stwierdzić należy, że poprzednio obowiązujące przepisy w okolicznościach niniejszej sprawy nie są dla skazanego względniejsze. Z tego względu przy wymiarze kary łącznej Sąd stosował przepisy kodeksu karnego w brzmieniu po nowelizacji. Również inne instytucje przewidziane w kodeksie karnym, np. zatarcie skazania, nie przemawiają za zastosowaniem wobec skazanego przepisów obowiązujących przed dniem 1 lipca 2015 roku. Dlatego też nie było żadnych podstaw do zastosowania wobec skazanego art. 4 k.k. i orzekania kary łącznej w myśl dawnego reżimu prawnego.

Przenosząc rozważania na wymiar kary łącznej, na początku zauważyć należy, że jego dyrektywy wynikają z art. 85a k.k., w myśl którego Sąd bierze pod uwagę przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Mając zatem na uwadze wyżej wskazane okoliczności, Sąd, na mocy art. 85 § 1,2,3 k.k. i art. 86 § 1 i 4 k.k. w miejsce kar pozbawienia wolności orzeczonych wobec skazanego w sprawach IX K 441/14, IX K 491/15 i IX K 612/15 wymierzył mu karę łączną 1 roku i 5 miesięcy pozbawienia wolności.

Zgodnie z art. 86 § 1 k.k. sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, przy czym, w myśl art. 85 § 2 k.k., podstawą orzeczenia kary łącznej są także orzeczone wcześniej wobec skazanego kary łączne. W niniejszej sprawie najsurowszą wymierzoną skazanemu karą jest kara łączna 1 roku pozbawienia wolności w sprawie o sygn. akt IX K 612/15, w sprawie IX K 491/15 orzeczono wobec skazanego karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, zaś w sprawie IX K 441/14 – karę 4 miesięcy pozbawienia wolności. Dlatego też Sąd, wymierzając w niniejszej sprawie karę łączną pozbawienia wolności, był władny orzec ją w granicach 1 rok – 1 rok i 10 miesięcy.

Wymierzając karę łączną Sąd może zastosować jeden z trzech systemów: kumulacji kar, polegający na zsumowaniu wszystkich kar jednostkowych; absorpcji, kiedy to kara najsurowsza pochłania kary łagodniejsze i tylko ona podlega wykonaniu; oraz system asperacji, będący systemem pośrednim, polegającym na wymierzeniu skazanemu kary w wymiarze między karą najsurowszą a sumą wszystkich kar jednostkowych. W niniejszej sprawie Sąd uznał, że najbardziej adekwatne będzie zastosowanie wobec skazanego systemu asperacji.

Zasada absorpcji kar przy wymierzaniu kary łącznej może być bowiem stosowana tam, gdzie pomiędzy przestępstwami, za które orzeczono kary mające być objętymi karą łączną zachodzi bliski związek podmiotowy i przedmiotowy, który to związek rozumieć należy jako podobieństwo rodzajowe przestępstw, podobną motywację i zbliżony czas popełnienia każdego z nich. O ile przestępstwa objęte wyrokami IX K 612/15 i IX K 491/15 zostały popełnione przez skazanego w niedługim odstępie czasu (skazany prowadził w stanie nietrzeźwości motorower w dniach odpowiednio 9 marca 2015 roku i 10 czerwca 2015 roku) i spełniają powyższe kryteria, to bliskość czasowa nie zachodzi w przypadku przestępstwa w sprawie IX K 441/14, który to czyn zabroniony skazany popełnił w dniu 21 marca 2014 roku. Nadto zauważyć należy, że pełna absorpcja byłaby nieuzasadnionym premiovaniem skazanego, który popełnił przestępstwa o dużej społecznej szkodliwości. Zastosowanie tej zasady, powodującej wymierzenie kary w zakresie minimum, powodowałaby również, nie popartą żadnymi racjonalnymi argumentami, bezkarność skazanego w pozostałym zakresie wymierzonych mu jednostkowych kar pozbawienia wolności. Jak już wyżej wspomniano,

Sąd, wymierzając karę łączną, obowiązany jest także rozważyć potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Wymierzenie zaś skazanemu kary łącznej 1 roku pozbawienia wolności wywołałoby społeczne odczucie, iż możliwe jest wielokrotne prowadzenie pojazdu w stanie nietrzeźwości i narażanie tym samym innych uczestników ruchu drogowego na niebezpieczeństwo oraz ponoszenie odpowiedzialności karnej takiej, jakby tego czynu zabronionego dokonać tylko raz.

Niemniej jednak, niezasadne było zastosowanie wobec skazanego zasady kumulacji kar i wymierzenie mu kary łącznej 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności. Po pierwsze dlatego, że, jak już wspomniano wyżej, przestępstwa ze spraw IX K 612/15 i IX K 491/15 odznaczały się podobieństwem, a skazany popełnił je w niedługim odstępie czasu, naruszając to samo dobro prawne. Po drugie zaś dlatego nie można było zastosować wobec skazanego zasady pełnej kumulacji, albowiem przemówiły przeciwko temu względy zapobiegawcze i wychowawcze. Zachowanie skazanego w zakładzie karnym jest pozytywne, nie sprawia on problemów, przestrzega regulaminu, utrzymuje systematyczny i serdeczny kontakt z członkami rodziny. Prognozę penitencjarną skazany również ma pozytywną. Zastosowanie zasady pełnej kumulacji jawiłoby się w takiej sytuacji jako rażąco niesprawiedliwe. Zachowanie skazanego wskazuje, że zrozumiał on naganność swojego wcześniejszego zachowania, a wymuszona izolacją penitencjarną abstynencja od alkoholu daje nadzieję, że skazany, po opuszczeniu zakładu karnego, nie będzie już powracał do nadużywania alkoholu oraz jazdy pojazdami mechanicznymi w stanie nietrzeźwości.

Dlatego też, mając na uwadze powyższe okoliczności, Sąd zastosował wobec skazanego zasadę asperacji i wymierzył mu karę łączną 1 roku i 5 miesięcy pozbawienia wolności. W ocenie Sądu kara w takim wymiarze jest najbardziej adekwatna w okolicznościach niniejszej sprawy. Niewątpliwie nie jest to kara rażąco niewspółmiernie surowa. Z rażąco niewspółmiernością kary mamy bowiem do czynienia dopiero wtedy, gdy różnica pomiędzy karą sprawiedliwą a wymierzoną jest tak istotnie różna, że wprost „bije w oczy” (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 14.10.2008 r., sygn. akt II Aka 132/08, wyrok Sądu Najwyższego z 30.09.2003 r. sygn. akt SNO 56/03). Tak więc przesłanka rażącej niewspółmierności kary jest spełniona, jeśli z punktu widzenia nie tylko sprawcy, ale i ogółu społeczeństwa kara jawi się jako niesprawiedliwa, zbyt drastyczna, przynosząca nadmierną dolegliwość. Oczywiście jest zaś, że wymierzona w niniejszej sprawie kara łączna 1 roku i 5 miesięcy pozbawienia wolności nie może się jawić jako zbyt drastyczna. W ocenie Sądu kara łączna w określonym wyżej wymiarze jest natomiast karą, która zostałaby skazanemu wymierzona, gdyby sprawy były przedmiotem jednego postępowania.

W oparciu o przepis art. 90 § 2 k.k. Sąd połączył środki karne w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczone wyrokami Sądu Rejonowego w Rybniku z dni: 29 lipca 2014 r. w sprawie o sygn. akt IX K 441/14, 10 listopada 2015 r. w sprawie o sygn. akt IX K 491/15 oraz 14 stycznia 2016 r. w sprawie o sygn. akt IX K 612/15. Wyrokami tymi orzeczono wobec skazanego przedmiotowy zakaz w wymiarach odpowiednio: 1 rok, 3 lata, 5 lat. Powyższe oznacza, że Sąd był władny orzec wobec skazanego łączny środek karny w granicach 5 – 9 lat. W ocenie Sądu również i w przypadku środka karnego za niezasadne należało uznać przyjęcie zasady kumulacji bądź zasady absorpcji, a najbardziej adekwatne było zastosowanie systemu asperacji i wymierzenie skazanemu łącznego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 7 lat. Za takim wymiarem środka karnego przemawiają okoliczności wskazane wyżej co do wymiaru kary, które mają zastosowanie również i w przypadku środka karnego, i zbędnym byłoby ich powtarzanie.

Na podstawie art. 577 k.p.k. Sąd zaliczył na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okres dotychczas odbytej kary w sprawie IX K 612/15 od dnia 6 grudnia 2016 roku do dnia wyrokowania, czyli 30 marca 2017 roku.

Również na podstawie art. 577 k.p.k. Sąd zaliczył na poczet orzeczonego łącznego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych zalicza okres odbytego środka karnego w sprawie IX K 441/14 od dnia 6 sierpnia 2014 roku do dnia 6 sierpnia 2015 roku.

Sąd nadto ustalił, iż pozostałe rozstrzygnięcia zawarte w wyrokach objętych wyrokiem łącznym podlegają odrębnemu wykonaniu.

Z uwagi zaś na fakt, iż wyrok Sądu Rejonowego w Rybniku z dnia 6 grudnia 2007 roku w sprawie o sygn. akt III K 918/07 nie podlega wykonaniu, o czym już była mowa wyżej, Sąd umorzył postępowanie o wydanie wyroku łącznego co do ww. orzeczenia.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k., Sąd zwolnił skazanego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, mając na względzie fakt pobytu skazanego w zakładzie karnym, wymiar orzeczonej wobec skazanego kary pozbawienia wolności oraz fakt, iż z uwagi na stan zdrowia skazany nie podejmuje w zakładzie karnym pracy.

Sędzia: